

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

VIII. Quando Psalmi in concionibus decantari coeperint.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

352
Academia fecerat, calices & ornamenta surrepta per sententiam iussus esse restituere. De fuga Beza qui plura scire cupit, Praefationem legat Jacobi Pelletarij Medici Cenomanensis, in libro de Orthographia Galliae lingua, tantopere ipsi amico, ut in Dialogis istis praecipuas partes loquendi ei tribuat.

Idem Beza quum Lausannae Graecas litteras profiteretur, edita inter alia Abrahami Sacrificantis tragedia; nec illud suum.

Amplector quoque sic & hunc & hanc & illam,

multaq; alia impudicitiae plena, quae cum graui eius oppidi Senatui non tam facile se interpretaturum ac imine purgaturum animaduerneret, vna cum Candida sua sese rursus subduxit.

V. Beza in Geneuam appulsum Caluinus non humaniter modo sed & cupide excepit, iam tum hunc sibi in laboribus socium ac deinde in Pontificatu successorem fore praeficiens: suaque opera atque auctoritate effecit, ut Graecae linguae in Lausannensi Academia professio ipsi demandaretur, ac postea Theologiae, quam feminis quibusdam certis diebus explicabat. Dignum scilicet patella operculum. Adhuc Ministri nonnulli, Copus, Raymundus, & Enoch, apostatae omnes, tot flagitiorum comperto, & adhuc tam moribus quam vestibus lasciuienti homini locum dandum esse negarent; Caluinus tamen nulli cedens, perfecit, ut ad Ministerij functionem admitteretur: quem deinceps Beza in omni sermone patrem suum appellauit. Nomen eius interim multis passim scriptis traducebatur. Audi quid Heshusius Lutheranus de Beza senserit ac scripserit: quem ait, non adolescentiam modo per illicitos amores, adulteria aliaque flagitia turpiter exegisse, sed illa ipsa scriptis quoque & versibus diuulgasse, atque gloriam inde quaesisse. Incredibilem esse monstri huius impudentiam, cuius turpis atque impia vita per Cynica illa, impura & detestanda Epigrammata toti Galliae innotuerit. Eundem tamen siloquentem quis audiat, sanctum aliquem eremitam, aut alterum lobum: immo ipso Paulo Apostolo maiorem videri. Sic illum exilium suum, labores, vita integritatem ac sanctitatem laudare. Haec de Beza Heshusius: cuius reliquam vitam silentio praetereo, ut & id quod in Vireti hortis perpetravit: nec non quomodo post Candidae suae mortem, cum vidua quadam Itali iuuenula iam septuagenarius secundas nuptias contraexit. Vnum tantum adhuc indico, ut quae eius studia & mores ad sepulcrum vsque fuerint intelligatur.

Nobilis quidam Aquitanus Anno MDC. Ro-
maruertens, vna cum Marocani regis Medico, ac per Geneuam iter faciens, Beza inuisit. Erat is tunica crasso filio contexta, & ad iuras vsque demissa indultus, cingulo coriaceo, cui grandis praefixa erat fibula, cinctus, barbam gestabat oblongam, canam, & male pexam, promissam caesariem, cincinnis in humeros vsque propendentibus, petasum latum ac pinguem. Manu tenebat schedulas quasdam multa littera inductas, quibus paullo ante Phaleuceos aliquot versus inscripserat, Amatorios an alios, incertum sibi Nobilis ille aiebat. Post acceptam ac redditam salutem, Beza illos ipsos versiculos ostendens, sic, inquit, ego tempus fallo. Tum Nobilis apud se, Hem! Itane sanctus hic vir, iam pedem alterum in Charontis habens cymba senectutem suam transigit! Sic in meditationibus Theologus occupatur! Constat certe, iam aetate decrepitem hanc patriarcham nugis istis abstinere non potuisse. Fama etiam est, de reditu ad Ecclesiam non semel eum cogitasse. Certe soror ipsius ad Episcoporum conuentum, Henrico IV. rege, Rothomagnum venit, ut nescio quid secreti de fratre aperiret. At difficile est, ipso Luthero teste, ut sectae alicuius princeps ac caput opinionem muret. Nolo hic recensere, quomodo in Colloquio Possiensi tamquam nouus Apostolus; quomodo item in praelio ad Druydas tamquam alter Zuinglius, se gesserit: in quo tamen praelio calcari magis quam gladio usus est. Et scilicet campi illi sunt, in quibus, ut ad Angliae reginam scribit, prima Euangelij semina iacta sunt.

VII. Beza Maroto succenturiatus, ita in eo labore versatus est, ut Psalmi ab ipso versi ab omnibus magno plausu, etiam a Catholicis excepti sint: ut qui faciles essent & modulis insuper ad instrumentalem, quam vocant, Musicam, accommodatis. Quocirca statim ab ipso Beza praestantissimi aliquot Musici, & inter alios Goudemeli quidam nomine, prece ac precio conducti, harmonias non inconcinnas eis addiderunt, summa cum modulorum tum suauitate tum varietate: a quo tamen velut aurium lenocinio Catholica Ecclesia semper abhorruit. Edocta ex canticis canticorum, ubi cum dixisset quidam, *Sonet vox tua in auribus meis, vox enim tua dulcis, & facies tua decora. Statim à Casto spiritu audiuit dies. Fuge dilecte mi, Fuge: assilare Caprea hinnuloque ceruorum, in montibus aromatum.*

VIII. Nouum hoc Psalterium tanto studio etiam

iam à Catholicis expetebatur, vt decem millia exemplarium momento distracta fuerint. Postquam vero in Calvinistarum cœtibus cani, & cum Catechismis coniungi cœperunt, eorum vsus Catholicis interdixit, siquidem, vt Consilium Laodicenum vult, cum hæreticis nihil commune esse debet, quod ab ipsis inuentum scilicet & concinnatum est.

DE CALVINISTARVM SEPULTURA.

CAPVT XVIII.

ARGVMENTVM.

- I. *Omniū religionum homines pro animabus Deum deprecati sunt, & corpora honesta sepultura assecerunt.*
- II. *Iudeorum consuetudo pro defunctis deprecandi.*
- III. *Quam Pagani à Iudeis mutuati sunt.*
- IV. *Calvinista soli hic barbari sunt.*
- V. *Defunctorum corpora honeste habenda.*
- VI. *Sepultura honestas ab ipsa Natura commendatur.*
- VII. *Impietas Calvinistarum quoad sepulturas.*
- VIII. *Cur hæretici nunc in Ecclesijs sepeliri cupiant, primitus aspernati.*
- IX. *Sepultura cura ad Episcopos pertinet.*
- X. *Calvinistarum querela.*

I. **O**Mnes religiones, veræ, falsæ, pro mortuis precandi consuetudinem semper tenuerunt. Immo ipsi quoque Ethnici, sola Naturæ luce illustrati defunctis æternam quietem precabantur, vt scripta eorum legenti constat: adeo vt qui extremum hoc officium præstare eis recusaret, impius haberetur. Vt ergo pie sine religione quadam defungi nemo potest, nec religio sine Deo esse potest; sic laudabilis hæc consuetudo violari non potest quin religio, nec hæc, quin Deus simul violetur.

II. Iudeos hac consuetudine vsos, non modo ex libris ipsorum ritualibus, sed ipsius S. Scripturæ quoque constat exemplis, Iosephum, vide, apud quem funus Davidis regis, Simonis Machabæi, reginæ Helenæ, &c. descriptum exstat. Abrahamus Saram, Iacobus Rachelem, Iacobum tota fa-

milia, Moysen, Aaron septuaginta dies, Aaron populus vniversus integram mensem luxit. In Exodo sacrificia pro mortuis, apud Hieremiam Prophetam exequiæ memorantur. Eiusdem consuetudinis vestigia in libris Iobi & Tobix exstant. Quid multis? Vnum illud ex Machabæorum libris desumptum testimonium satis nobis esse debet: quod multorum scriptis est ventilatum.

III. Hanc consuetudinem Ethnici quoque à Iudeis mutuati sunt natura distante pro defunctis orationem ac curam piam esse existimantes, vt ex multis ipsorum ritibus, de quibus integri libri exstant, & infinitis scriptorum locis patet.

IV. At soli Calvinistæ sine vllis ritibus mortuos suos terræ mandant, aut si ritus quosdam adhibeant ipsi profanifere sunt, & infernum magis quam cœlum sapiunt. Satis esse putant, si dicant: Deus propitius sit eius animæ. Constat quomodo Genevæ de ritibus sepulturæ reformandis in Ministroꝝ cœtu ageretur, Bezam respondisse, Papistis occasionem gloriæ di dandam non esse. Eius tamen Epitaphiũ Gabriel Fabricius describit, in quo Venus, Harpyæ, Bellona & Chimæra, præcipuæ Bezae virtutes, conspiciuntur.

V. Vile quidem corpus est, Dei tamen digito formatum, eoque honeste habendum est. An Phidix opus ob materiæ vilitatem cõtemnimus, Corpus vas est animæ à Deo infusæ. Templum Dei est, quod etiam si à morte destruat, in extremo tamen iudicio multo gloriosius excitabitur.

VI. Sepultura honesta Deum ipsum habet auctorem, qui Enochum & Heliam in paradysum transportauit. Iobum Chrysostomus effuse laudat, filios domus ruina oppressos honeste sepelientem. Et honestæ sepulturæ & resurrectionis Phœnicis se ipsum comburentis & renascentis exemplum nos admonet.

VII. Impij sunt Calvinistæ, quibus perinde est quo loco sepeliamur. Non ita Abraham, non Isaac, non Iacob, non Iob, non Ioseph: qui omnes terra loca vbi sepelirentur, sibi elegerunt. Hinc Ecclesia loca eiusmodi sacra atq; inuolata esse voluit quæ etiam exorcismis ac precationibus solenniter consecrantur.

VIII. At Calvinistæ vt nihil sibi tam viuis quam mortuis cum Catholica Ecclesia commune esset, in sacris istis locis sepeliri, ignominiosum initio putarunt: postea vero etiam vi maiorum sepulcra ad suũ vsu sibi vindicarunt. Cur, quæso scilicet,

Y y 2 quia